

VIROLET

EX · LIBRIS

JOSEP MONÉS

L'AMETLLA DEL VALLÈS

EN MEMÒRIA DE CHORNI
(1967 · 1983)
UN BASSET DE PÈL CURT,
NEGRE I FOC,
VALENT I GRAN CAÇADOR

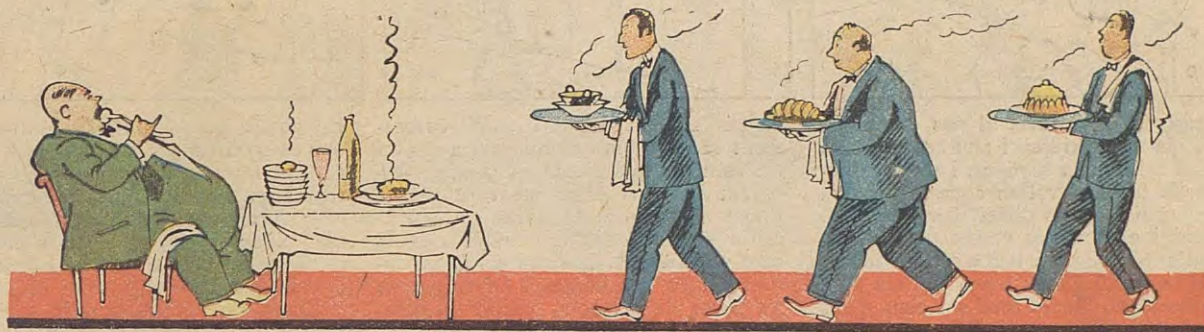

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LLUITES INTESTINALS

Un senyor molt de vida anà a un restaurant i començà a demanar plats i més plats de la carta, la qual abundava en preparacions de menges de tots països. Primer es cansaren els cambrers

de portar teca que ell de tirar-se-la al voluminós ventrell.

Però, fillets, al cap de poca estona d'haver engolit tants queviures, tingué un dolor de budells terrible i el seu ventre esclatà com una bomba de goma. I de dintre aquell païdor en sortiren,

amb aires bèl·lics, ous a la turca, paella valenciana, amanida russa, llagosta a l'americana, truita a la francesa, ma-

carrons a la italiana, mostassa anglesa, bacallà a la biscaïna, cafè de Puerto Rico, vi del Rin, formatge d'Holanda,

rom de Jamaica i dàtils de moreria, car en trobar-se tots tan reunits havien declarat la guerra mundial.

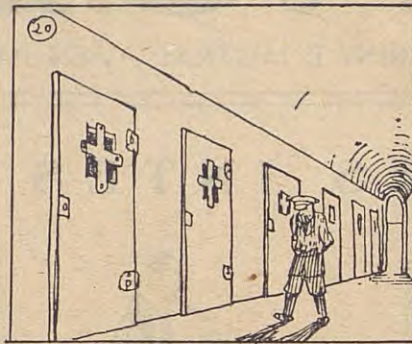
::   ::   Una missió   ::   ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

encastada d'improvís al nas del guardià que quedaria així anul·lat. Així ho feren a la visita següent, i un cop realitzada tal com volien aquesta primera part venia la més difícil per perillosa. Remigi es posà els vestits del guardià i tallant-li bigoti i barba se l'engiponà, que per això Renat havia dut els útils convenients. Renat sortí sol com si res

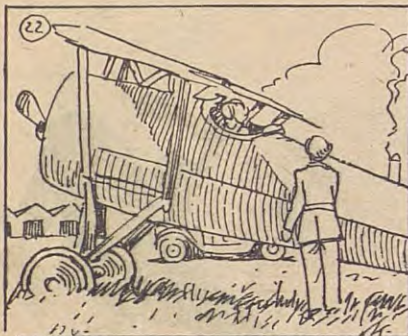

hagués succeït. Remigi tancà curosament la cel·la amb el guardià a dins i ell continuà passejant pel passadís esperant que fos el moment proper a l'hora d'encendre els llums, en què la mitja claror podia dissimular més la seva suplantació. Llavors sortí, procurant fer-ho per etapes i en forma de no haver de presentar visible la cara.

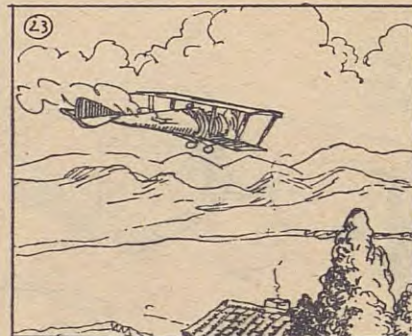
En passar per davant d'algú feia com qui es mocava per a tapar-se el rostre amb el mocador. Quan es veié al carrer el seu impuls hauria estat posar-se a córrer, però tingué la serenitat de no delatar-se, i pas a pas s'encaminà a un taxi, on l'esperava Renat amb l'ànsia que és de suposar.

Renat s'havia imposat la missió de

destruir els mals efectes ocasionats per l'obra del seu pare, i per això, disposant d'una enorme fortuna, no hi planyia res. Amb el taxi anaren a l'aeròdrom, on un aeroplà els esperava. Pel camí Remigi es canvià el trajo i deixà el d'escarceller sota el seient.

Renat allargà una grossa propina al xòfer, perquè aquest no fes escarafalls;

en comprovar que havia pujat un escarceller vell i havia baixat un xicot de divuit anys. Un cop l'aeroplà sobrevolà la frontera, els cors dels dos amics s'exemplaren. Un cop a Ginebra els dos companys, fou tanta la insistència de Remigi en voler saber qui era qui tant feia per ell, exposant-se i despenyant diners, que Renat li ho confessà.

Remigi l'abraçà i li declarà que no podia fer-li cap retret, perquè tot quant a ell li havia passat, no li provenia de Renat sinó del seu pare i que a ell no li devia sinó agraïment. Renat li pregà d'ajudar-lo a prosseguir la missió que s'havia imposat, i Remigi, ja en possessió del capital que li retornà Renat, s'hi prestà encantat, perquè l'atreia l'a-

ventura, la simpatia i bondat del seu salvador. Sabia que les seves dolenteries no tornarien a surar, impregnant-se del bon exemple de Renat. Continuant la llista, trobà Renat algunes víctimes que foren amb relativa facilitat de bon trobar a Barcelona mateix, unes que s'havien donat volta i estaven millor situades que abans, i altres que es de-

batien en la pobresa, en la mediocritat o en la misèria. Amb totes aquestes indemnitzacions, la fortuna de Renat havia minvat a la meitat, però no baixava de tres milions de pessetes. Arribà el torn a un hisendat que havia anat perdent successivament les seves terres a mans de l'usurer i que era ara, havia pogut esbrinar Remigi, al Ca-

nada. Es posaren en camí els dos companys i desembocaren a Halifax, atravesaren Nova Brunswick i arribaren a Quebec. Quin fred, minyons...! Penseu que la major part de l'any la gent no surten de casa. A la primavera la ciutat s'anima extraordinàriament i compareixer els caçadors i els marxants

(Seguirà.)

Beguda perillosa

Dibuixos d'en CORNET

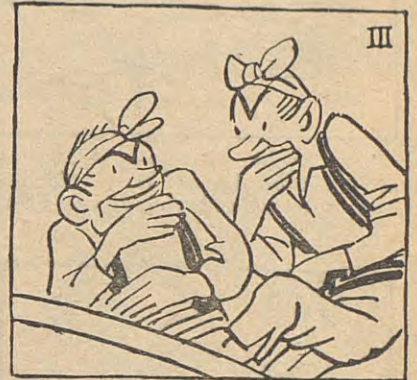
Per en GUILLEM D'OLORÓ

I Un parell de baturros baixaren a Saragossa per tal de celebrar les festes del Pilar i decidits a divertir-se de valent.

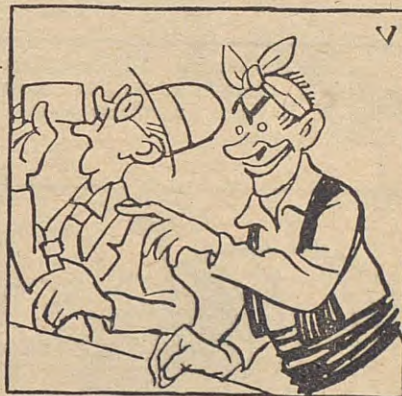
II Després de passejar tot el dia, al vespre, després de sopar, decidiren anar una estoneta al teatre.

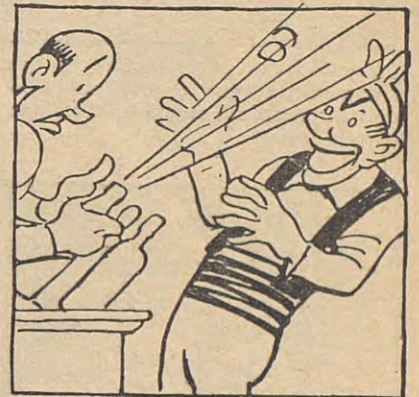
III El sopar havia estat de ca l'Ample i per tant a penes arribà el primer entreacte sentiren una set rabiosa. De comú acord se n'anaren al tau-

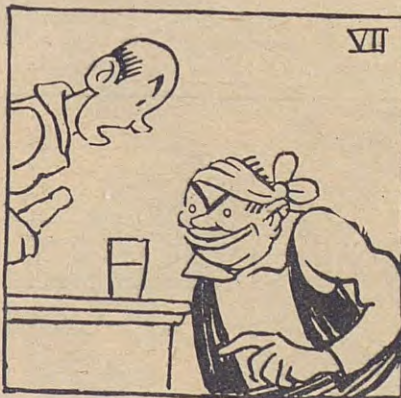
IV Iell de begudes, per tal d'apaivagar la set. No sabien pas què demanar, però un

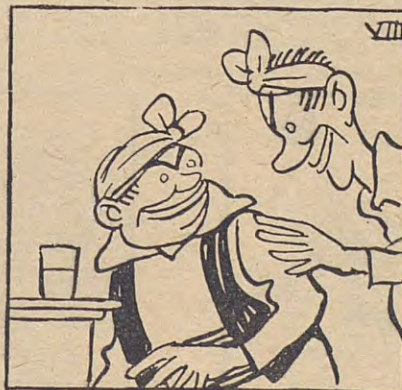
V d'ells veié que uns senyors prenen gaseosa i digué al mossò: Dos de esto! El mossò serví la primera gaseosa,

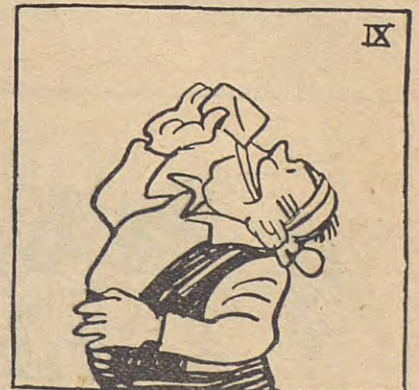
VI que féu *pum!* en destapar-la, i el baturro, satisfet, se la begué. L'altra gaseosa devia ésser un xic

VII passada, perquè es destapà sense soroll. L'altre baturro es quedà mirant-se el vas, sense beure, esperant el *pum!*

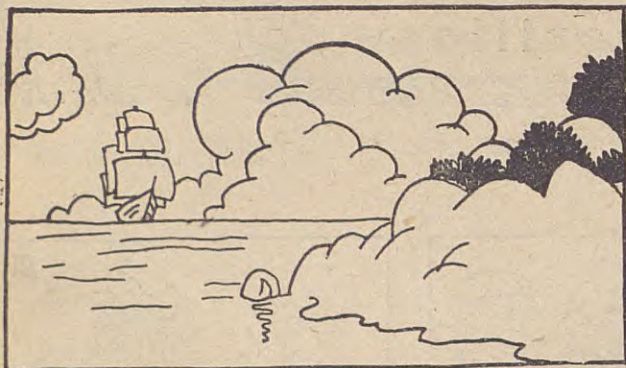

VIII Ja sonaven els timbres per començar l'acte i el company li digué: *Anda, bebe, aprisa que es tardel*

IX I fent un gest de suprema resignació se la begué murmurant: *Sea lo que Dios quiera, y si revienta que me entierren.*

UNA FUGA ORIGINAL

1.—El veler del capità «Llampec» va arribar un dia que no era de nits a una generosa cala d'una illa de l'oest

africà, després de molts dies de navegació.

2.—Desembarcaren en aquella illa per a fer un reconeixement i explorar-

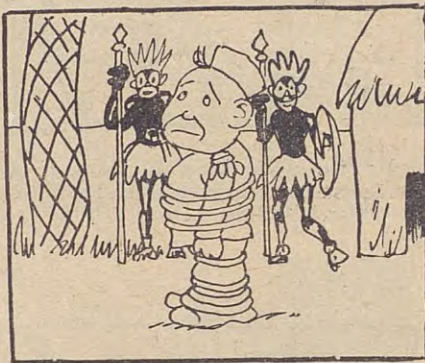
la. Per precaució anaven ben armats i en el seu aire marcial s'endevinava la seva audàcia.

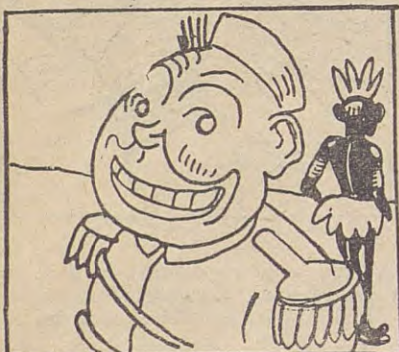
3.—Rodanxó però, sempre es quedava enrera, perquè les seves cames curtes i la panxolina desenrotllada li restaven velocitat.

4.—De cop i volta la tripulació sentí uns alarmanys crits, es girà, i oh! sorpresa, llavors en Rodanxó quedà al davant de tots.

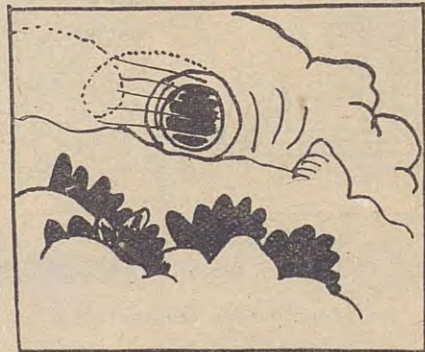
5.—Però amb tot fou l'únic que els negres pogueren atrapar. El lligaren com un farcellet a punt de guisar amb cols i anaren a notificar el *menú* del dia a S. M. Trasto XXXI.

6.—Mentre els guardians badaven, en Rodanxó volgué aprofitar una idea que un barril pròxim li havia suggerit,

7.—i posant-la en pràctica s'anà esquitllant com pogué fins a introduir-se a dins del barril, amb la qual cosa donava per molt factible l'escapatòria.

8.—La bóta es posà a rodolar, adquirint una velocitat major com més corria per la pendent, en Rodanxó es creia en aquells moments ésser a la plataforma giratòria del Turó Park.

9.—Però ensopegà en son camí amb una grossa pedra o fita i amb l'embranchida que duia donà la bóta un salt fantàstic...

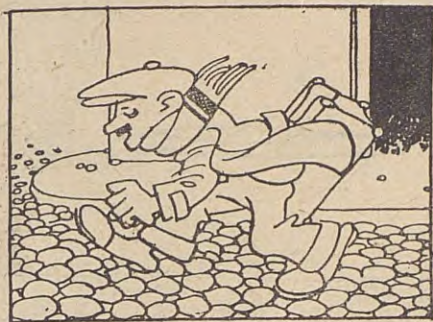
10.—Tan fantàstic, que anà a parar (mai dirieu on?) a la coberta del vaixell...! En Rodanxó tornava a estar amb els seus companys completament

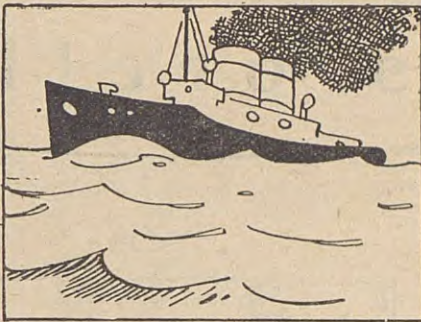
sà i salvat, perquè en el país de les historietes passa com al país de les pel·lícules, que els protagonistes no es fan mai cap *nyanyo*.

MORALEJ

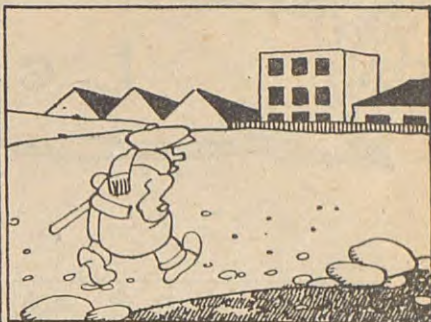
BURLES I VERES

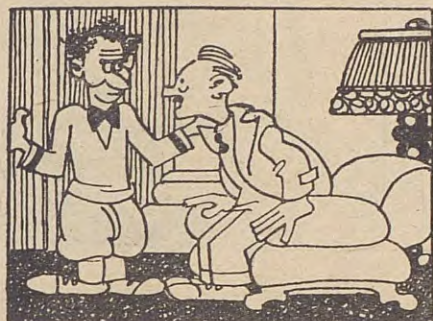
En Patau vol ésser artista de cine

i s'embarca cap a Hollywood.

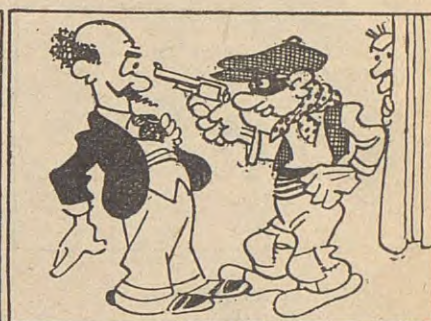
En arribar se'n va a un studio

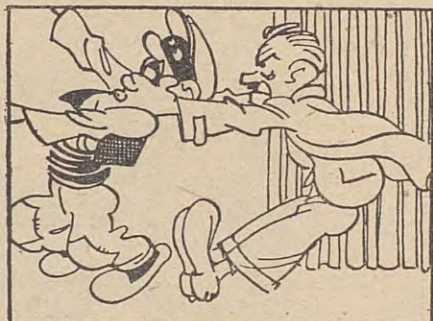
i demana pel director. El porter

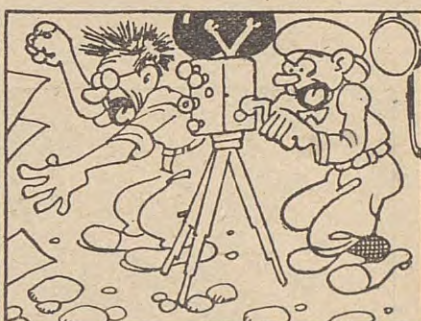
li diu que sigui, i mentre espera,

veu que un bandit atraca un senyor.

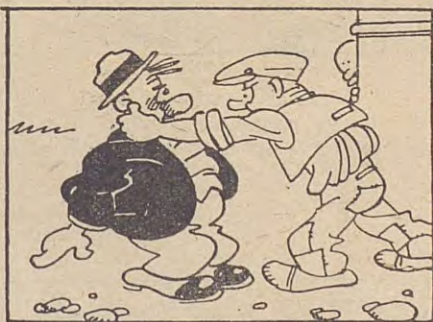
Surt en Patau a agafar el lladre

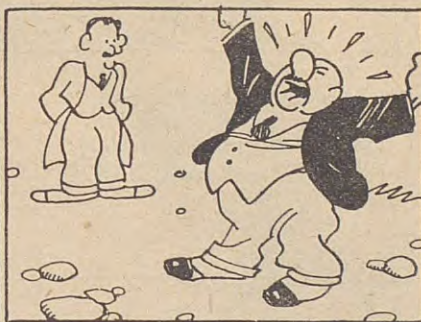
i els operadors l'engeguen a passeig

perquè els ha esguerrat la pel·lícula.

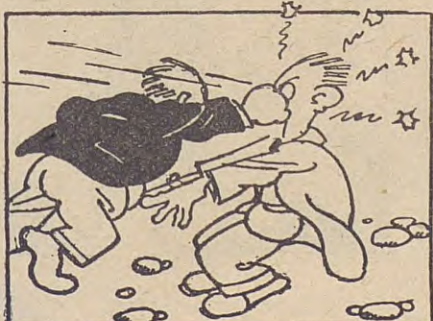
Després veu altra escena semblant.

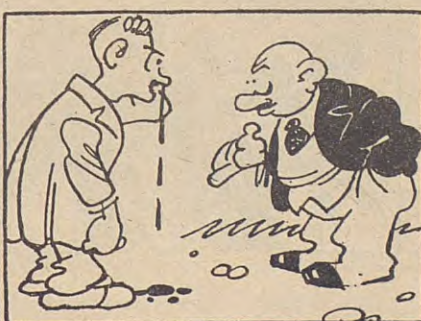
L'atracat es lamenta, i en Patau

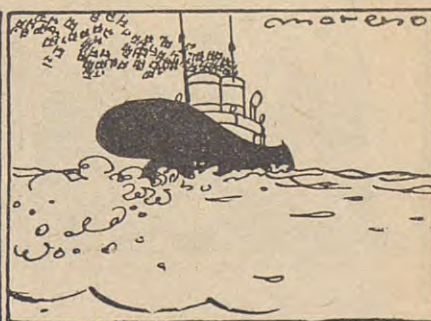
vinga aplaudir la naturalitat.

Però aquell cop anava de debò

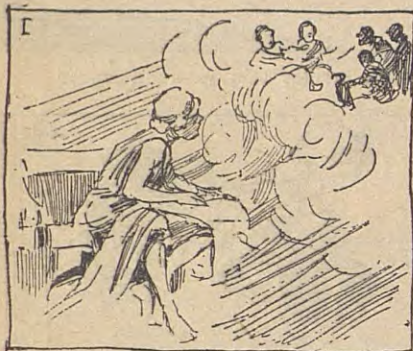
com li ho expliquen en termes

tan contundents que s'embarca per tornar.

Les orelles

I
Midas, el rei poderós,
d'ésser tafaner patia.
Els déus va espisar un dia
i en rebé un càstig afrós.

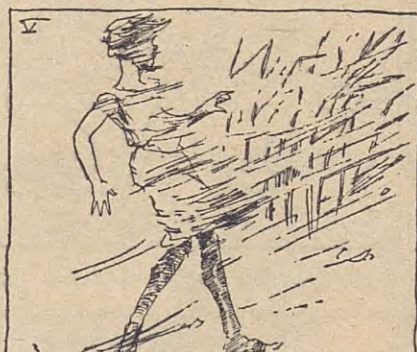
II
I fou que li van posar
unes grans orelles d'ase.
Ara el rei, tancat a casa,
un remei vol rumiar.

III
Fa venir el seu barber
perquè amb els cabells les tapi,
però que no se li escapi
dir a ningú el mal que té!

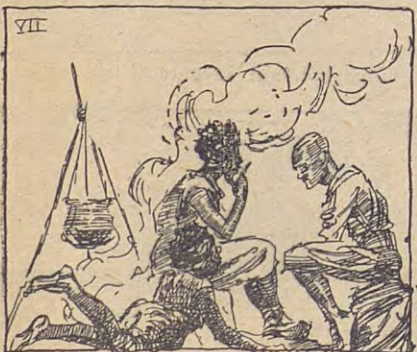
IV
Xerraire el barber com tots,
el secret molt l'amoina
i de dir-lo determina
en lloc desert, dintre uns sots.

V
Mes les canyes l'han sentit
i a murmurar ja comencen.
Passa gent i prompte pensen:
«¿Què deu essé aquest brogit?»

VI
Quan el ventijol hi passa
les canyes van repetint
amb veu que ja es va engruixint:
«Nostre rei té orelles d'ase.»

VII
Aviat per la ciutat
només se senten aquelles
paraules: «El rei té orelles
de ruc.» El poble, enujat,

VIII
va al palau a protestar
que les orelles vol veure
i el rei se les ha de treure
per la revolta forçat.

IX
De la vergonya passada
n'hi ha quedat aquest record:
«Els secrets diga'ls a un sord
si vols persona fiada.»

Justícia

L'AVI Rebull, per qüestions d'una olivera que havia crescut a la partió de les finques, va matar l'avi Burell i anà a presidi per tota la vida.

En revenja, l'hereu Burell va matar l'hereu Rebull, i també anà a acabar sa vida en un presidi.

Quedaven els dos nois, el nét Rebull i el nét Burell. Segons les lleis de la revenja, aquell havia de matar aquest. Però el noi Burell, que veié venir la pedregada i no volia raons, perquè era de natural pacífic, el dia menys pensat es vengué la masia i desaparegué del poble.

El noi Rebull, que era rancorós de mena, no volgué pas deixar-se perdre la revenja tan fàcilment i corregué a vendre's també la hisenda i es llençà a córrer món i consultar detectius per tal de retrobar la seva futura víctima.

Passaren anys i anys. El noi Rebull s'era ja fet home i havia corregut tot Europa, Asia i Amèrica en recerca del noi Burell. Ara es trobava a l'Àfrica en una pista segura. Havia arribat a esbrinar que en Burell, després de recórrer les principals universitats d'Europa estudiant ciències naturals, havia anat a instal·lar-se a les selves africanes per tal de dedicar-se a l'estudi de les bèsties que les habiten.

I ara havia sabut precisament a quin lloc era. No podia escapar-se perquè no sospitava que el seu perseguidor encara estigués tan acarnissat a empaïtar-lo.

Per això és que un vespre en la penombra de la selva tropical que s'estenia entorn d'un petit campament de cercadors de diamants, en Rebull caminava decidit en cerca de la solitària tenda on vivia en Burell, a les vores del llac Ngambonyam.

En Burell estava assegut a la porta de la tenda davant del foc que servia per allunyar els mosquits amb el fum i les feres amb la resplendor. En Rebull el veié ja d'un tros lluny i posant a punt el seu revòlver hi anà de dret.

Des de l'altra banda de la fogata es presentà al seu enemic, amenaçant-lo amb el revòlver.

—I bé, Burell, ja em tens aquí. ¿Et creies que t'escaparies?

—¿Ets tu, Rebull? No et feia pas per aquests varals—féu en Burell tranquil·lament.

—Ja ho crec, ja, que no m'esperaves. Doncs ja t'he trobat i ja saps per què vinc.

—M'ho penso, però deixa'm que et digui que no tens raó. Jo no t'he fet cap mal.

—No, però el teu pare va matar el meu.

—I el teu avi el meu avi. Estem tants a tants.

—I ca! Tu has de pagar la sang del meu pare. No ha de quedar ningú de la teva raça.

—Com te sembli. No em fa res de morir. Estic en pau amb Déu i amb el món. Fes el que vulguis. Al capdavant... també he de morir d'aquí a poc; tinc les febres malignes... ¿No fóra millor que t'estalviessis el crim?

—Mai. Vull la teva sang.

—Fes el que vulguis, ja t'ho he dit; però recorda't que Déu té un bastó...

—Vols fer-me por, però no ho lograràs.

—No et vull fer por. Et vull fer un favor, aconsellant-te. Si em mates, moro amb la consciència tranquil·la. Tu potser no podràs...

No pogué prosseguir. Un tret del revòlver d'en Rebull havia tallat la seva paraula i la seva vida.

Caigué sense un gemec. El seu rostre estava tranquil.

No així el d'en Rebull. Amb un moviment nerviós tornà el revòlver a la butxaca i empenyé el camí de retorn al campament dels minaires des d'on pensava escapar a cavall abans que el seu crim fos conegut.

Caminava amb tanta pressa i nerviositat, que al cap de poc ensopegà amb una rel i caigué tan llarg com era. Al mateix temps que ses mans tocaven a terra, sentí una fiblada al palmell de la dreta. Llençant un renech contra les punxes del bosc s'alçà i prosseguí son camí. Al cap de poc entrava al campament.

Davant la tenda-taverna hi havia alguns minaires tocatardans. Així que es presentà entre ells, un crit unànim s'alçà.

—¿Què teniu a la mà?

—¿A la mà? No sé...—féu en Rebull.

Però en mirar-la llençà un crit d'esglai. La seva mà dreta estava inflada d'una manera afrosa. Llavors recordà la fiblada que hi havia sentit en caure en el bosc.

—I ara! ¿què és això?—cridà esglaiat.

—Es una mossegada de serp—féu un dels minaires—. És un cas greu.

—¿Voleu dir que no hi ha remei?—preguntà en Rebull tremolant.

—Nosaltres no en sabem cap, però esteu de sort; justament aquí a prop hi té la tenda un savi que ho sap curar. Aneu a cercar-lo de seguida.

Uns quants minaires s'apressaren a sortir del campament.

—Ja us dic jo que esteu de sort—prosseguí el que havia parlat—. Solament aquest doctor us pot curar. Altrament seríeu mort abans de dues hores. Però el doctor Burell en sap molt i...

—El doctor Burell heu dit!—féu en Rebull alarmat.

—Sí, és el savi de qui us parlava; viu aquí a prop en una tenda i ens cura sempre aquests accidents.

—Tanmateix, ha tingut bona revenja!—murmurà en Rebull.

I poc després moria, desesperat.

REMEI SEGUR

Un poeta poetraste que escrivia llaunes grans a un repòrter explicava el seu medi de trobar la inspiració necessària per fer versos abundants.

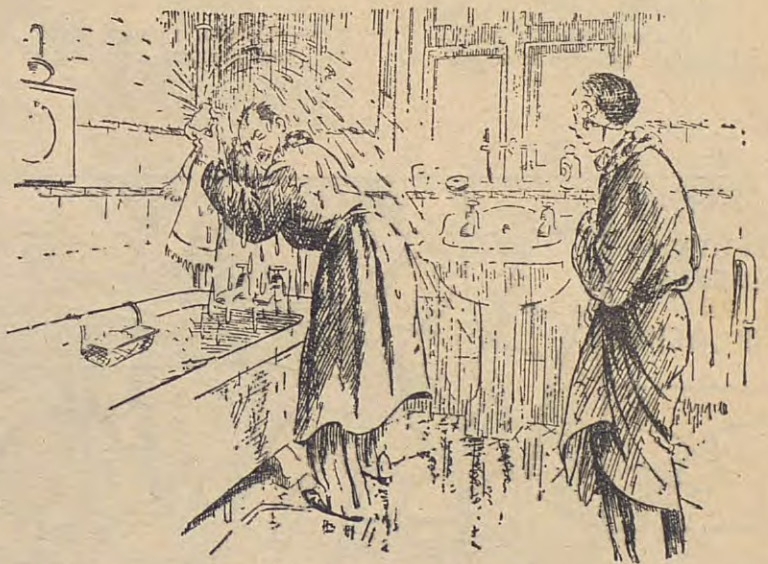
—Jo, francament, no sé escriure mentre dura el dia clar, ni tampoc a la vesprada. L'hora que millor em va i quan faig més tros de feina és a la nit, desvetllat.

Quan no puc dormir, em ragen els versos per tots costats.—

Li diu seriós el repòrter:

—¿Per què no pren un calmant o una injecció de morfina i així s'adorn aviat i en resultarà de fixo un bé per la humanitat?

P. E. P.

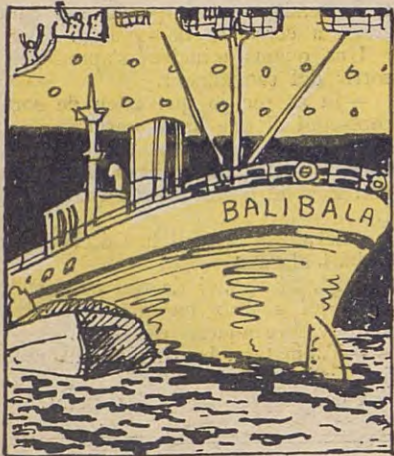

—Malvinatge! La canonada s'ha reventat i ara no em podré dutxar!

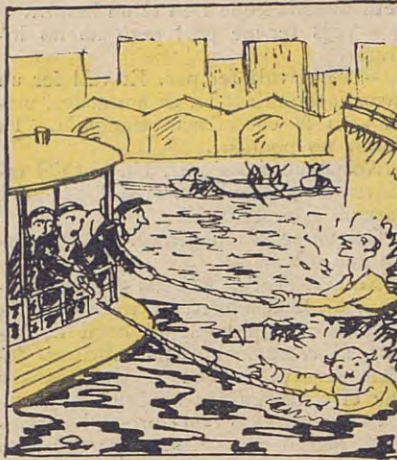
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*L'optimisme és l'essencial
si vol hom viure com cal.*

El pràctic no han demanat
i amb un vaixell han topat.

Amb la tripulació tota
els salva la «Gaviota».

Les factures pagaran
i pobres es quedaran.

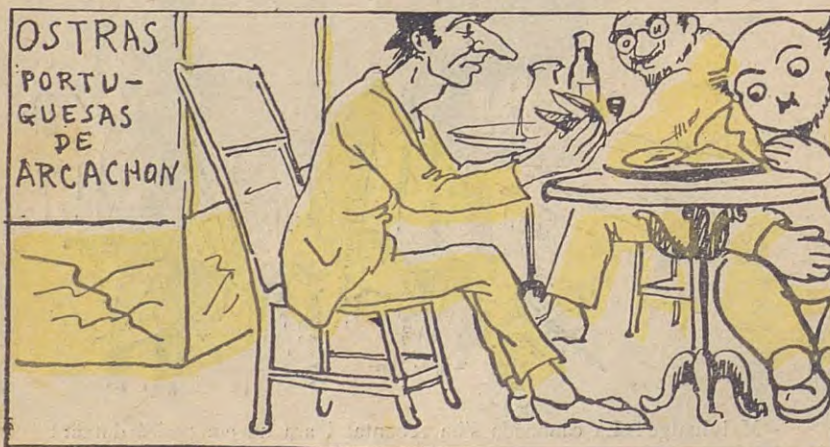

—Tot anava vent en popa
i hem de tornar a la sopa!

—Balaga, tingues paciència;
hem guanyat experiència!

—Sóc optimista i per postres
anirem a menjar ostres!

—Però amb què les pagarem?
—Amb les perles que hi trobem.

Un senyor que ho ha sentit,
de riure s'ha mig-partit.

—D'un Circ sóc el director
i us llogo pel bon humor.